

ved, at Løngiveren betaler Skatten og atter her tilbageholder Beløbet ved Lønningernes Udbetaling. Den første Form har mange Fordele, saa længe der er Tale om Prioritetsobligationer m. v. og alle Arter af offentlige Papirer; men frembyder meget store Vanskeligheder overfor mangfoldige private Gældsforhold, der unddrage sig enhver offentlig Kontrol og ofte ere af saa indviklet Art, at endog Parterne selv knapt nok ville være i Stand til at løse Tvivls-spørgsmaalene. Hvad Lønningerne angaar, kan Skatten vel tilbageholdes i disse, naar offentlige Institutioner skulle udbetale dem. Men for de paagældende vil en saadan Tvangstilbageholdelse let forme sig som en Lønningsforringelse, og den vil tilføre Skatteerlæggelsen i den enklestes Budget — hvilket sidste Moment vel af nogle fremstilles som en Fordel, men af andre, med nok saa megen Ret, betragtes som en Mangel. Skal Tilbageholdelsen dernæst ske, ved private Arbejdsgivere, vil man herved udsætte sig for at skabe en ny Kilde til Konstrid imellem Parterne.

Det skal endelig nævnes, at en Indkomsttildebestatning ikke muliggør Skattefrihed for et vist Mindstemaal af Indkomster uden at etablere et vidtløftigt Tilbagebetalings-system, og at den som Helhed vanskeligt lader sig forene med de Bestræbelser med Hensyn til en Ordning af Skatterne henholdsvis til Staten og til Kommunerne, hvorved disse sidste nærmest henvises til Realbestatningen.

Det forstaar sig, at ovenstaaende summariske Bemærkninger kun lige have kunnet berøre de Hovedsynspunkter, der gøre sig gældende i det her omhandlede Spørgsmaal. Men der turde være saa meget mindre Anledning til at komme nærmere ind paa Sagen, som den Vej, man i nærværende Lovforslag har fulgt, er den, som har været den almindelige i de senere Indkomstskattelove herhjemme; den knytter sig nøjst til Befolkningens Forstaaelse af en Indkomstskat; den er des lettere at praktisere, jo mere fremskrednen Befolkningen er i økonomisk og intellektuel Henseende — de Betragtninger, der havde Vægt ved Aarhundredets Begyndelse i England, hvor Indkomsttildebestatningen derefter har lædet sig sammen med Befolkningens økonomiske Liv, veje lidet, tildels i modsat Retning, overfor Indførelsen af en saadan ny Bestatning ved Aarhundredets Slutning i Danmark —, og endelig er det den, man ogsaa nylig har valgt i vore to Nabolande, Norge og Preussen, ved Indførelsen i disse Lande af en Indkomst- og Formuestat.

Men har man saaledes været paa det rene med, at Indkomstskatten skulde søge til

Personernes og Institutionernes Indkomster, ikke til Indkomsternes Rilder, saa er man paa den anden Side ogsaa gaaet ud fra, at Bestatningen maatte foretage en Hovedsondring efter Indkomsternes Art, nemlig om de stamme fra Formue eller fra personligt Arbejde, idet de sidstnævnte Indkomster ved deres Usikkerhed og Kortvarighed have en ringere Værdi og, i Kraft af deres Opstaaen, i og for sig taale en mindre Bestatning end de førstnævnte.

Hvad der gælder Formueindtægt, gælder, i det mindste delvis, ogsaa andre faste Indtægter, der ikke ere Bederlag for personligt Arbejde, f. Eks. Livrenteindtægt, der er tilsikret vedkommende for Livstid eller for et bestemt længere Tidrum, om end en saadan Indtægt ikke kan stilles lige i Værdi med en Formuerente af samme nominelle Størrelse. Under Formuebestatningen maa der altsaa inddrages ikke blot den egentlige Formue, men tillige den kapitaliserede Værdi af alle saadanne periodiske Ydelser, Brugsrettigheder o. lign., der ikke forudsætte vedvarende Modpræstationer fra den berettigedes Side, naar de ere tilsikrede den paagældende for Livstid eller i alt Fald paa en bestemt — ikke ganske kort — Aarække. Hvor langt man skal gaa i sidstnævnte Henseende, beror naturligvis paa et Skøn; man har ment det rettest at blive staaende ved det Forhold, at de vare mindst 10 Aar. Derimod har man ikke ment at burde indrage under Formuebestatningen endnu ikke i Kraft traadte Forsikringer, jfr. § 12 Nr. 2; til Dels er det praktiske Grunde, der i saa Henseende have været ledende.

En forskellig Bestatning af Indkomster af Formue og af personligt Arbejde kunde iværksættes ved at fastsætte en højere Skatteprocent for førstnævnte end for sidstnævnte. Denne Vej har man fulgt i Norge. Rettere og sikrere turde det være at følge den i den preussiske Lov anvendte Fremgangsmaade, at bestatte al Indkomst ens, men ved Siden heraf at bestatte al Formue, hvorved altsaa Formueindkomsten rammes to Gange og derigennem faar sin Forhøjelse. Ad denne Vej udvides Indkomstskatten, saa at der tillige dannes en egentlig Formuestat, hvad der gør Forholdet renere og klarere baade for Myn- dighederne og for Skatteyderne. Herved føres man ogsaa det naturlige Skridt videre, at ligeledes den Formue bestattes, der ikke er „produktivt“ anlagt og for saa vidt ingen Indkomst giver (f. Eks. private Lyshaver), en Anlæggelse, der imidlertid lige saa lidt bør gøre Ejeren skattefri for denne Del af hans Formue, som Formuestaten i øvrigt tager Hensyn til det større eller mindre Ud-